

PAROZAK [2.12.05 - 17:01]

První úvahový krok : Máme tři délkové dimenze (které nemusíme dokazovat). Ony se „rozpínají“, říká kosmologie. A to (vzhledem k Periferii Vesmíru) každá stejně, čili se p r o s t o r $x(1) \cdot x(2) \cdot x(3)$ „kulově zvětšuje“. (...a taky je vesmír do všech tří délkových dimenzí stejně starý). To rozpínání dimenze dělá každá dimenze „sama“, aniž ještě do úvahy (nějakých vlivů a změn) beru hmotná tělesa-body v síti dimenzí rozmístěných (jedná se tedy o kosmologické rozpínání na které nemá vliv gravitace ...? nebo jiné síly ... říká kosmologie) a aniž beru v úvahu zakřivování sítě.

Druhý úvahový krok : **Já-bod-Země poletím...** (- „letět“ znamená vzít do úvahy i veličinu délku i veličinu čas !, ... ale nejprve hodnotíme „rozpínání dimenze délkové“ bez použití času, tedy „nepoletím“, ale budu se coby bod-hmotový přemísťovat-posouvat po dimenzi délkové /teoreticky bez „použití“ času /, což není *ukrajování délkových intervalů* měřidlem-pásmem. To by byl právě let-pohyb s použitím času, (ukrojit a odpočítat intervaly délkové při ukrojení a odpočítání intervalů časových ..., ale je to posouvání bodu na dimenzi , po dimenzi) **směrem k Periferii** /kam jinam, že ?/. Na scéně úvahy se rýsuje už : jednak 1) stav samotné dimenze co „se rozpíná“ kosmologicky rovnoměrně (pomíneme-li fázi inflace) sama ať je dlouhá sama jakkoliv a body Z i P jsou pevně „na dimenzi fixovány“ a 2) stav úsečky Z(Země) - P(Periferii) když se bude každý bod P(Periferie) p o h y b o v a t / posouvat po dimenzi pouze „dopředu“ a pak 3) stav „zvětšování/zmenšování délkového“ úseku od Z(Země) do P(Periferie) bude-li se Z(Země) pohybovat směrem k Periferii anebo od ní, že.(?) a to spolu s kosmologickým rozpínáním samotné dimenze anebo bez kosmologického rozpínání samotné dimenze , anebo úvaha že Z(Země) „stojí“ a vzdaluje se pouze P(Periferie) + kosmologické rozpínání. Páni fyzikové přitom konstatují, že kosmologické rozpínání dimenze se děje různým tempem při konstantnosti plynutí času (což dokládají na „fixní stojatosti pozorovatele „Z“ a vzdalování bodu „P“, který také fixně stojí, ale roztahuje se dimenze mezi nimi a souběžně s tím i to, že se může pohybovat bod „Z“ po dimenzi posouváním-ukrajováním intervalů délkových za čas, což je opět ukrajování intervalů časových na časové dimenzi, což tedy je normální rychlost $v = x / t$...a tento pohyb že se může dít „od Periferie i k periferii“ po téže trajektorii nezávisle na kosmologickém rozpínání dimenze. Je to tak ?

Úvahový krok další - třetí: Zopakuj to lépe :

Z-P ve směru dimenze $x(1)$ je úsečka (dlouhá $1,34 \cdot 10^{27}$ m) se zvětšuje „sama“ – říká to fyzika, zvětšuje rozpínáním (opomímám pohyb bodu P anebo Z k P atd., což je úvaha beroucí do úvahy čas – to proberu později) ...čeho, co se rozpíná ? Na to jsem se ptal už na mnoha fórech a mnoha fyziků konkrétních a nikdo mi to nezodpověděl ... zda se „přidávají“ do dimenzionální úsečky body, anebo se v úsečce-intervalu kvantíky Plancovy délky-intervalu „natahují“ anebo se natahují mezery mezi délkovými kvantíky ...???, nikdo mi to nezodpověděl) ... ; čili znova : Rozpíná-li se úsečka Z-P ve směru dimenze $x(1)$, pak je jedno /je to jedno anebo není ? / zda „stojí“ Z a vzdaluje se P (způsobem „natahování“ dimenze), anebo obráceně, že P „stojí“ a vzdaluje se Z . Princip invariance. ...“to“ říká pozorovatel (vnější anebo vnitřní ?) vždy ten, který se prohlásí „za stojícího“ (na délkové dimenzi), že ten druhý-opačný se vzdaluje. (po dimenzi). Ale pozor, už se tu naznačuje „realita“ dvou možností tj. a) dimenze délková je nekonečná s libovolnými intervaly jednotkovými a ty se nerozpínají a „na ní“ se odehrává „posun“ (posun znamená, že ještě „není“ v úvaze čas) bodů Z i P vzájemně (od sebe / k sobě) ; anebo b) že se na nekonečné (nebo konečné) dimenzi délkové mění jednotkové intervaly lokálně, tedy na „celé dimenzi“ jsou různé jednotkové úseky (dimenze je v podstatě zvlněna-zakřivena) a na této zvlněné dimenzi kde se lokálně „natahují“ anebo „zhušťují“ intervaly dimenze, se nachází dva body Z a P a na takové nekonečné dimenzi v konečném lokálním úseku, kde se tento vyvolený úsek právě rozpíná, tak na něm se ještě pohybují ty body Z a P k sobě či od sebe...

...směřuji k tomu vyslovit

Úvahový krok další čtvrtý : „možnost reality“, že jeden pozorovatel ze dvou „může“ sledovat-pozorovat stavy nikoliv invariantně (to platí u STR), ale že a) Z sleduje, že ten druhý-opačný bod (P) se vzdaluje „pouze pomocí rozpínání dimenze samé“, kosmologicky, ale b) ten opačný (P) bude-li pozorovatelem „může“ sledovat-pozorovat, že ten první-opačný (Z) „se vzdaluje do mikrokosmu“ pomocí smršťování dimenze samé, čili vlněním dimenze, zakřivováním, kompaktifikováním dimenze ...?!? ... // ... a tam v té úvaze asi budou hrát roli dimenze času, nebude to „holý“ posun bodu po dimenzi //.

Znamená to tím, že nebude vnější pozorovatel ! (?) Opakuji : umístíme-li pozorovatele nejprve na Z, pak na P, bude to pro oba případy asi jiné... a to díky té nelineární gravitaci. Domnívám se, že bude-li pozorovatel na Z, bude pozorovat rudý posuv P a tedy prohlásí : „já“ stojím a „P“ se vzdaluje, rozpíná se úsečka „ode mě“. Když posadím pozorovatele na P ten prohlásí : ...? vše obráceně ? je pro pozorovatele P onen pozorovaný bod Z „jeho periferií“ ? pakliže ano, pak on-P nevidí, co je „za mnou“ a já tam vidím Venuši (je-li Venuše právě na spojnici Z-P-V) a to pak znamená, že oba pozorují totéž a nikdy by nemohlo nastat to, že by se jeden z nich „odlepil“ a počal by se pohybovat směrem k němu. Bude-li se chtít Z pohybovat směrem k P a tedy „zmenšovat úsečku“ pak to lze udělat jen „pomocí třetího-vnějšího pozorovatele“ (!), ale ten není ! ? ! ...anebo je ? Pokud třetí pozorovatel je (a jím nemyslím Boha), souběžně by to znamenalo, že se a) Z-P sice zvětšuje kosmologickým principem a souběžně se b) Z „odrazí“ ze svého“pevného místa“ a letí si blíž k P...a v původním místě kde bylo Z zůstane „prázdňé místo“ na délkové dimenzi a říkejme mu bod M ; pak ovšem P-M se stále rozpíná a mezi nimi se putuje Z a to náhodou směrem k P (za chvíli řeknu úvahu „co to udělá, bude-li se Z pohybovat k P ukrajováním intervalu $\Delta x = 2,9979 \cdot 10^8$ m) ...anebo je to jinak ? : Třetí pozorovatel není... Z- pozorovatel pozoruje na všechny strany, že se P vzdaluje nárůstem $\Delta x = 2,9979 \cdot 10^8$ m na úsečce už dlouhé $x=1,34 \cdot 10^{27}$ m, a tím jakoby v tu chvíli Z bylo středem vesmíru (a kterýkoliv jiný pozorovatel „uvnitř“ může být tím středem vesmíru, je-li do role pozorovatele pasován) ...a přesuneme-li se jako pozorovatel na P, pak můžeme ((a to je ta nová alternativa bez třetího pozorovatele)) říkat, že P vidí Z, že se zmenšuje (!) čili, že celý vesmír nekonečný „stojí“ (rozpínání i stárnutí je jednotkové) a jen v jisté „bublině“ v něm se metrika mění a to tak, že z okraje bubliny dovnitř se „metrika zcvrkává“ (to pozoruje okraj tedy bod P směrem dovnitř) a zevnitř kterýkoliv bod Z pozoruje směrem k okraji, že se vše od něj rozpíná. Zopakuji : jakoby tu byly „dva stavy“ a) nekonečný plochý inertní vesmír-časoprostor (bez hmoty) a b) bublina v něm, kde se metrika inertnosti mění (i „metrika“ časových dimenzí) a že pozorovatel z okraje bubliny „dovnitř“ vidí smršťování délek, a naopak bod Z uvnitř bubliny vidí „ven-zevnitř bubliny“ k okraji rozpínání metriky ... Pak v této verzi úvahy vlastně už navazuji na svou hypotézu, kdy „v bublině“ nastane vlnění dimenzí i časových a ten projev zakřivování-vlnění je právě tím „zmršťováním“ uvnitř bubliny a dojde-li to vlnění až k vlnobalíčkování tvoří se hmota, hmotové elementy a ty se pak už chovají standardně jak popisují „kvantovka“ atd. Pokračování příště bude-li to někoho vůbec zajímat. (a budou-li otázky).

PAROZAK [3.12.05 - 10:31]

Úvahový krok další pátý : Kosmologie říká, že prostor – tři dimenze délkové se rozpínají-natahují a to kosmologicky tj. bez vlivu hmoty a sil, ale že čas má universální tempo ... to znamená, že podle nich je čas tedy „odvinutá dimenze volených intervalů na časové dimenzi“ stejná všude ve vesmíru, tj. na Periferii viditelného vesmíru je stáří stejné jako zde (současnost panuje v celém vesmíru), ale není stejné rozpínání dimenze všude ve vesmíru – na Periferii se „rozepne“ nejdelší interval délkový za jednotku času, pak všude dovnitř vesmíru je interval rozepnutý menší za stejnou jednotku času, až to dojde „ke mně“ a zde u mě je rozepnutý interval nejkratší za stejnou jednotku času. Jak to ale je s časem ukrajovaným na letících tělesech ? STR říká, že v soustavě pozorovatele (místní) je tempo odvíjení času nejrychlejší (nejkratší interval na dimenzi časové) a všude jinde na tělesech (née v časoprostoru bez těles , tam je tempo času universální kdekoliv – říkají kosmologové) je tempo odvíjení delší a delší tedy interval časový „původní“ v místě pozorovatele „se natahuje“ tedy pak běží tam čas pomaleji z důvodů, že se těch delších nataženějších intervalů vejde do/na dimenzi časovou méně. Čili směrem ode mě se opět „čas rozpíná“ – natahuje se jeho interval...a tak těleso letící skororychlostí světla stárne

pomalu. Je to tak ?, tak to říkají fyzikové. Čili ve směru Z-P já pozorovatel místní (lokální) budu pozorovat (pomocí poslů co mi to přijdou sdělit – fotony), že dimenze $x(1)$ se natahuje rozpíná (bez ohledu na tělesa), že intervaly délkové u mě jsou nejkratší a čím je pozorovaný bod dále ode mě, že tam je interval na délkové dimenzi delší a delší a že rovněž čas „se zpomaluje“ tedy interval časový je delší a delší (pozor !!) na tělese nikoliv v časoprostoru, pokud se pohybuje to těleso „po časoprostoru“ - durch časoprostorem. Čili bod nehmotný na Periferii se pohybuje „po dimenzi stojící“ tak, že ukrajuje intervaly $2,9979246 \cdot 10^8$ m při jednotném tempu odvíjení časových intervalu zde na Z i tam na P (tvrdí fyzika) a umístěný předmět „do časoprostoru“ pohybuje-li se on, nikoliv bod časoprostoru, směrem ode mě, od Z v přímce Z-P a to rychlostí skorocée, pak „na tělese“ čas „stojí“ a „kolem tělesa“ si běží původním tempem, neb v celém časoprostoru je prý stejné tempo odvíjení. Skorostojí-li čas na tělesu co letí k „P“, ale na „P“ nestojí, tam si běží „zdejší“ tempem, tak když těleso dosáhne rychlosti světla, bude „T“ ukrajovat (podle mě, pozorovatele zde na Z) $2,9979246 \cdot 10^8$ m za „mou sekundu“ a „P“ bude ukrajovat $2,9979246 \cdot 10^8$ m za „mou sekundu“, čili ony dva „P“ a „T“ na téže přímce budou vůči sobě „stát“ ikdyž jejich vzájemná distance bude „půl vesmíru“ z čehož plyne, že v okolí „T“ se $x(1)$ rozpíná pomocí intervalů „ I^2 “ vzhledem k rozpínání intervalu na dimenzi v okolí „P“, tam je ten „rozpínaný interval „ $I^2/1$ “. Je to možné ?, že těleso „T“ ukrajuje dvojnásobně delší interval délkový než „v jeho okolí“ se kosmologicky rozpíná interval délkové dimenze ? a přitom si „T“ a „P“ vzájemně spolu „stojí“ ? ..vzájemně stojí, ale „pod T“ se rozpíná kosmologicky dimenze o polovinu méně než „pod „P““ ? Dále. Na „P“ běží čas tempem jako na „Z“ tedy malé ukrajované intervaly na dimenzi délkové a na „T“ jsou intervaly na časové dimenzi velké skoro nekonečně velké „abychom dle té STR mohli prohlásit, že tam čas stojí ? a dokonce tam hmotnost roste nade všechny meze ? To znamená, že takové těleso „T2“ umístěné do časoprostorového budu „P“ by vykazovalo situaci : Foton-posel doletící z „P“ a ze „Z2“ ležící v „P“ nám řekne : „P“ se rozpíná stejnými intervaly délkovými jako „T2“ (panuje soumítnost) ale nepanuje současnost, neb „P“ ukrajuje miniintervalu na dimenzi časové „delta t se blíží nule“ stejné jako na „Z“, ale „T2“ ukrajuje na časové dimenzi skoronekonečně velké intervaly na časové dimenzi (panuje nesoučasnost) ... jakoby ta časová dimenze byla pootočena o 90 stupňů, pak by to šlo pochopit... čili se jedná o $t(2)$ v ose $x(1)$... čili „na jednom konci“ „Z“ začínáme s pozorováním $x(1)$ a $t(1)$ a na konci v „P“ z toho je $x(1)$ a $t(2)$ neb $t(1)$ se pootočila o 90 stupňů ... (?) to jsem ale trochu předběhl v úvaze a tak poslední dvě věty jsou „vytrženým torzem“ odněkud. Ale i tak jsem naznačil kam moje úvahy míří. Že v libovolném místě vesmíru bude-li těleso (tedy populární raketa co v ní je moje dvojče), že pozorují-li (pomocí poslů-fotonů) jak ona stárne, že vlastně nepozorují „natahování intervalů na časové dimenzi“, ale pozorují pootáčení samotné dimenze na níž jsou stejné intervaly, které s promítají do mé průmětny pootočené (více a více pootočené čím má raketa vyšší rychlost) a tím „se natahují“ ty intervaly v mé průmětně ; na raketě plyne stejné tempo odvíjení intervalů časových jako na Zemi. ...Lze říci, že „zakřivování prostorové dimenze vlivem gravitace, je invariantní k prohlášení, že prostorová dimenze se nezakřivuje pootáčí-li se v podstatě dimenze časová a tím se mění pozice $t(1)$ na pozici $t(2)$ ((jsou-li ony pozice $t(1)$ a $t(2)$ vzájemně pevné, např. kolmé)). Čili buď o zrychlení prohlásím :

$x(2) / t(2).t(2)$ se mění na $x(1) / t(2).t(2)$ a pak se zakřivuje dimenze délková, anebo o prohlásím o zrychlení $x(2) / t(2).t(2)$ že se mění na $x(2) / t(2).t(1)$ a pak se zakřivuje (pootáčí) dimenze časová. Lépe se to uvidí s jinými indexy :

$x(v) / t(c).t(c)$ se mění na $x(c) / t(c).t(c)$ a pak se zakřivuje dimenze délková, anebo o zrychlení $x(v) / t(c).t(c)$ prohlásím, že se mění na $x(v) / t(c).t(v)$ a pak se zakřivuje (pootáčí) dimenze časová.

Nemyslí si někdo spolu se mnou, že tu něco nehraje, tedy že by rozpínání vesmíru od $x(\text{třesk}) = 0$ velký interval délkový do $x(\text{současný stav, stav kdykoliv}) = \text{nekonečně velký interval rozepnutý kosmologicky}$ při totožném nerozpínajícím toku odvíjení času $t(\text{třesk}) = t(\text{současnost-kdykoliv}) = \text{const.}$, tj. při ukrajování stejných intervalů na dimenzi časové v časoprostoru, že by toto mělo být jiné než STR říká ?, ... že raketa ukrajuje stejné intervaly délkové $x(a) = x(b) = \text{const.}$ při proměnnosti času tedy při zpomalení stárnutí, tedy při ukrajování jiných intervalů na dimenzi časové na „Z“ než na „T“ ? proč ?

proč by měl bod časoprostoru stárnout konstantním tempem a bod „T“ jiným proměnným tempem ? a proč by to nemohlo být vysvětleno pootáčením tří časových dimenzí a snímáním hodnot do „pevné“ průmětny z pootočených dimenzí ?

.....
PAROZAK [24.11.05 - 10:46]

Je to těžké ... Pokusím se o delší úvahu (úvod do úvahy) takto : Máme tři délkové dimenze. Ony se „rozpínají“ (vzhledem k Periferii Vesmíru) každá stejně, čili se p r o s t o r $x(1) \cdot x(2) \cdot x(3)$ „kulově zvětšuje“. Když já-bod-Země poletím (tedy budu se přemísťovat teoreticky bez „použití“ času kde přemísťování je pouze ukrajování délkových intervalů měřidlem-pásmem ...) směrem k Periferii, pak „zvětšování délek“ úseku od Z(Země) do P(Periferie) se zmenší/zmenšuje, že.(?) Zopakuji : Z-P ve směru dimenze $x(1)$ je úsečka (dlouhá $1,34 \cdot 10^{27}$ m) se zvětšuje „sama“ říká fyzika (rozpínáním ...čeho co se rozpíná ? to jsem se ptal už na mnoha fórech a nikdo mi to nezodpověděl ... zda se „přidávají“ do úsečky body, anebo se v úsečce kvantíky Plancovy délky „natahují“ anebo se natahují mezery mezi délkovými kvantíky ...???) ... čili znova : rozpíná-li se úsečka Z-P (ve směru dimenze $x(1)$) pak je jedno zda „stojí“ Z a vzdaluje se P anebo obráceně, že P stojí a vzdaluje se Z . (...to vše říká „vnější pozorovatel“). Když ovšem pozorovatele umístíme jinam, tedy nejprve na Z, pak na P, bude to jiné. Bude-li pozorovatel na Z, bude pozorovat rudý posuv P a tedy prohlásí : „já“ stojím a „P“ se vzdaluje-rozpíná se úsečka „ode mě“. Když posadím pozorovatele na P ten prohlásí :? vše obráceně ? je pro pozorovatele P onen pozorovaný bod Z „jeho periferii“ ? pakliže ano, pak on-P nevidí, co je „za mnou“ a já tam vidím Venuši (je-li Venuše právě na spojnici Z-P-V) a to pak znamená, že oba pozorují totéž a nikdy by nemohlo nastat to, že by se jeden z nich „odlepil“ a počal by se pohybovat směrem k němu. Bude-li se chtít Z pohybovat směrem k P a tedy „zmenšovat úsečku“ pak to lze udělat jen „pomocí třetího-vnějšího pozorovatele“ (!), ale ten není ! ? ! ...anebo je ? Pokud třetí pozorovatel je (a jím nemyslím Boha), souběžně by to znamenalo, že se a) Z-P sice zvětšuje kosmologickým principem a souběžně se b) Z „odrazí“ ze svého „pevného místa“ a letí si blíž k P...a v původním místě kde bylo Z zůstane „prázdné místo“ na délkové dimenzi a řekneme mu bod M ; pak ovšem P-M se stále rozpíná a mezi nimi se putuje Z a to náhodou směrem k P (za chvíli řeknu úvahu „co to udělá, bude-li se Z pohybovat k P ukrajováním intervalu $\Delta x = 2,9979 \cdot 10^8$ m) ...anebo je to jinak ? : Třetí pozorovatel není... Z- pozorovatel pozoruje na všechny strany, že se P vzdaluje nárůstem $\Delta x = 2,9979 \cdot 10^8$ m na úsečce už dlouhé $x=1,34 \cdot 10^{27}$ m, a tím jakoby v tu chvíli Z bylo středem vesmíru (a kterýkoliv jiný pozorovatel „uvnitř“ může být tím středem vesmíru, je-li do role pozorovatele pasován) ...a přesuneme-li se jako pozorovatel na P, pak můžeme ((a to je ta nová alternativa bez třetího pozorovatele)) říkat, že P vidí Z, že se zmenšuje (!) čili, že celý vesmír nekonečný „stojí“ (rozpínání i stárnutí je jednotkové) a jen v jisté „bublině“ v něm se metrika mění a to tak, že z okraje bubliny dovnitř se „metrika zcvrkává“ (to pozoruje okraj tedy bod P směrem dovnitř) a zevnitř kterýkoliv bod Z pozoruje směrem k okraji, že se vše od něj rozpíná. Zopakuji : jakoby tu byly „dva stavy“ a) nekonečný plochý inertní vesmír-časoprostor (bez hmoty) a b) bublina v něm, kde se metrika inertnosti mění (i „metrika“ časových dimenzí) a že pozorovatel z okraje bubliny „dovnitř“ vidí smršťování délek, a naopak bod Z uvnitř bubliny vidí „ven-zevnitř bubliny“ k okraji rozpínání metriky ... Pak v této verzi úvahy vlastně už navazují na svou hypotézu, kdy „v bublině“ nastane vlnění dimenzí i časových a ten projev zakřivování-vlnění je právě tím „zmršťováním“ uvnitř bubliny a dojde-li to vlnění až k vlnobalíčkování tvoří se hmota, hmotové elementy a ty se pak už chovají standardně jak popisují „kvantovka“ atd. Pokračování příště bude-li to někoho vůbec zajímat. (a budou-li otázky).